

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

Sectio Octava. Conclusio Antonij, seu potius Peroratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

libito, præcise quia vult nullam dari juris naturæ invincibilem ignorantiam, fatius sanè esset eam tueri quoad legis naturæ conclusiones remotas, & apices, non tantum, ut magis piè sentiremus de mediâ parte Doctorum Ecclesiæ contradicente, & errante, excusando eorum errorem à culpâ veniali; sed etiam, ne eluderemus decretum Pontificum docentium, quod invincibilis ignorantia juris naturæ excuset à peccato formali; si autem omnis talis ignorantia est venialiter vincibilis, eo ipso non excusat à culpâ veniali opus sub eâ positum; immò si ignorantia juris naturæ invincibilis repugnat, eo ipso decretum nititur chimæræ.

N. Contra 3. quia iterum sibi contradicit: Si enim omni Sæculo omnis minus tuta fuit moraliter certa, qualiter ea ignorantia non fuit illi invincibilis? qualiter eam exequens opinionem poterat à culpâ excusari? vel enim excusabatur ab omni etiam culpâ veniali, vel non? Si non, absolum prius est multiplicare in omni Sæculo, & omni individuo Scholæ Catholice contradicentis ad invicem, culpas veniales: si ab omni; ergo ea ignorantia juris naturæ fuit prorsus invincibilis; alias non excusasset opus ab omni veniali: ergo Sancti per ignorantiam invincibilitatem, aut opinionis probabilitatem excusati fuere à peccato, dum minus tutas, vel ut sibi moraliter certas, vel ut probabiliores secuti sunt.

N. Omitto examinare, num S. Thom. & Bonaventura opponantur quoad dubium, an lapsus in mortale teneatur statim confiteri: nam parum refert, an in hoc opponantur, cum tam illi, quam alii Sancti in materiâ fidei, & morum incertâ sæpe opponantur. Hoc scio, quod eos inter se opponi asserit Divus Antoninus.

S E C T I O VIII.

Conclusio Antonij, seu potius Peroratio.

S U M M A R I U M.

Ait Deum hoc sæculo passum, ut lex sua parvi estimaretur, n. 113.
Ostendo oppositum, n. 114.
Nemo approbat abusum probabilitatis, n. 115.
Nulla laxitas in nostrâ sententiâ, ibid.
Ostendo per doctrinam antiquam, intelligentiam nostram, n. 117. 118.
Ostendo easdem laxitates datâ lege sequendi solum moraliter certum, n. 119. 120.
Vocat nos ad Dei Tribunal, n. 121.
In ordine ad praxim vix utilis hæc, aut illâ sententiâ generalis de licito, aut illicito uso, n. 122. ad 132.

Ait nostrum argumentum sophisma, n. 129.

Rejicio, ibid.

Rogo ut de nobis melius sentiat, n. 131. 132.

Ait 1. magnam concipere spem, ut Dei bonitas, quæ hoc sæculo passa est, ut ipsius lex, quæ est veritas, tam parvi æstimaretur, ut non tantum in pari, sed & in potiori causâ postponeretur à multis, inductâ doctrinâ tueri, licitum inter duas opiniones eligere stantem pro libertate, etsi minus probabilem, omisâ stante pro suâ lege, etsi probabiliori; sperat, inquit, fore ut Dei bonitas veritatem circa suam legem in antiquâ possessione tantò validius confirmet, quanto vehementius fuit exagitata.

Sed contra, tum quia nec omnis tutior, etsi probabilior, stat pro veritate, ut est in re, nam plures ex illis damnatæ, ut falsæ; nec omnis minus tuta minus probabilis suis Adversariis stat contra veritatem, nam plures ex illis approbatæ, ut veræ: ergo spes Antonij vana, & ejus querelæ inanes. Nemo sequens minus tutam minus probabilem putat se sequi falsum, quin se sequi verum, etsi minus, quàm oppositum; nec enim veritas logica est necessariò desponsata probabilioritati, aut tutioritati, quin utraque est æquè indifferens ad falsum in re, ac minor securitas, & minor probabilitas.

Ait 2. plures Parochos, & Episcopos conqueri de probabilitatis abusu; quin Pontifices significarunt antiquam doctrinam salutis animarum necessariam; & sacra Congregatio probavit consilium, & protegendum omnem, qui pro antiquâ doctrinâ pugnaret. Tandem plures Probabilitatis rami à sanctâ Sede damnati; & multi, pii, & docti olim Probabilistæ, suam sententiam mutarunt.

Sed contra, tum quia nemo nostrum approbat probabilitatis abusum, quin rejicit, & quod inest abusu, non est à probabilitate, sicut nec à probabilioritate, aut tutioritate, sed à Probabilitatē, aut Probabilioritā dante probabilitatem opinionem improbabili, & à Tutioritā asserente obligationem sequendialiquam, cum nulla sit: quo modo abusus non est in Sacramento, sed in suscipiente; non est in Logica, sed in Logico eā abutēte: tum quia nulla est in ullâ regulâ laxitas, ut sæpe innui, si sit sequenda ex præcepto tutior probabilior, omisâ minus tutâ minus probabili; si inter non æquè tutas sequenda sit ex præcepto tutior, etsi minus probabilis, omisâ minus tuta, etsi probabiliori; si licitum sit ex non æquè tutis sequi minus tutam, dummodo clarè probabiliorem; si

si

sive licita etiam sit minus tuta minus probabilis: nulla, inquam, in his regulis generalibus laxitas; tota in opinionibus particularibus, quarum plures, five tutiores probabiles, five tutiores minus probabiles; five minus tuta probabiles, five minus tuta minus probabiles, sunt in re falsæ, & scandalosæ; & ideo Pontifices solas particulares opiniones, nullam earum regulam generalem damnarunt.

N. 117. Quod ait antiquam doctrinam à Sanctâ Sede declaratam necessariam, & ejus Fautores protectos: quæro, quid intelligat per doctrinam antiquam? an regulam stantem pro tutiori probabiliori contra minus tutam minus probabilem? & hoc non, quia nullus ex Antiquis est, qui aliquando secutus non sit minus tutam; & plurimæ tutiores suis Patronis probabiles, aut moraliter certæ, damnatæ fuerunt: ergo nulla fuit in Dei Ecclesiâ regula obligans semper sequi tutius probabile; nam nulla talis opinio damnable fuisse. Idem dico de alijs regulis; nulla enim datur obligans vel ad tutius minus probabile præ minus tuto probabili; vel ad minus tutum probabile præ tutiori minus probabili; vel obligans non sequi minus tutam minus probabilem, aut sequi minus tutam minus probabilem: nulla, inquam, talis regula fuit, vel esse potuit in Dei Ecclesiâ.

N. 118. Quare antiqua doctrina est, licitum sequi tutiorem certò probabiliorem, aut tutiorem certò minus probabilem, aut minus tutam certò probabiliorem; immò certò, etsi minus, probabilem. Rursus antiqua doctrina est, quærendam summo studio veritatem, quæ si post illud sit hinc inde incerta, ponderandam opinionum particularium æquali studio probabilitatem; ab his enim, non à regulis generalibus corruptela morum derivatur; nec danda opinioni certa probabilitas, quæ nullam habet; nec aliquid dicendum probabile, quia est impressum; nec satis tenuem probabilitatem, nec à speculativâ ad practicam probabilitatem transcundum; nec dari in omni materiâ opiniones certò probabiles practicæ. Hæc enim aliqui ex Theologis non ponderantes dixerunt, plures opiniones particulares certò probabiles, cum non sint; dixerunt licere in omni materiâ probabilem, aut probabiliorem, non addendo, quòd in hac, aut illâ non detur probabilitas practica: & hoc in causâ est, tum quòd aliqui à nostrâ doctrinâ recesserint; tum quòd eam impugnarint, putantes laxitatem à nostrâ regulâ oriri; & non considerando oriri ab opinionibus particularibus.

Sanè fingamus dari legem sequendi tutius probabilius; aut licentiam minus tuta moraliter certè: doceat quis, ut sibi moraliter certam, aliquam ex damnatis, five tutioribus, five minus tutis: ecce in hoc casu eadem omnino laxitas, & corruptela: num ea regula in causâ erit? Non utique, alia ea damnanda erit: quæ ergo cautâ? Non alia sanè, quàm opinio particularis, vitæ et Tutioritæ, aut Probabilioritæ tutior probabilior, aut minus tuta moraliter certâ: idem nobis evenit: Accusantur Probabilistæ ut laxi, ut liberi, & uno verbo, ut licentiosi, eò quia aliqui eorum aliquas licentiosas docuere: ecce in culpâ est, non regula generalis de licito uti minus tuta, minus, certò tamen, probabilis practicæ; sed in culpâ est Probabilistæ, qui eam minus tutam dicit certò probabilem, cum talis non esset.

Ait 3. pag. 341. fundamenta nostra funditus everla, ita ut plerique nec probabilia sint, quin nec nobis, nisi fortè de industria De mentis oculos à veritate lucente averamus. Sed hoc gratis dicitur, & nimis præstenter, sique oblitus videtur, dum in præfatione dicat, se tantâ moderatione usum, ut aliqui fortè judicaturi sint, se veritati aliquam injuriam fecisse. Si enim dicere, nostra fundamenta esse plerisque non probabilia, quin & nobis, nisi fortè de industria à clara veritate oculos averamus, est uti moderatione: ignoro, quid sit immoderatus; quid non videatur Tutoritatis contra Probabilistam moderatum.

Prætereo alia eadem moderatione digesta; N. nempe nos molestè ferre, quòd alij tunc sententiam oppositam, quasi veritatis defensor esset nobis injuriola; & monet nos ut Dei Tribunal consideremus. Subdit nos uti dolis statum quæstionis mutantibus, & fingere, tutum cuique conscientiam sibi formare, spretis aliorum sententijs, cum tamen ipse doceat, cavendum, ne sui ipsius amor inclinet ad opinionem sibi commodam temerè suscipiendam. Hæc, & alia prætereo.

Unum est à me hæcenus impenitè delibendum, quòd inter tot Modernos, quos Antonius pro se stare dicit, ne unus quidem Theologiam moralem ediderit. Toti sunt in regulâ generali, à quâ morum integritatem, aut corruptelam pendere dicunt, cum tamen, ut palam feci, in ordine ad proximum vix utilis sit, sed solæ opiniones particulares, à quibus pendet. Edat ergo Antonius, aut alius ejusdem sententiæ Doctor, & quidem circa Decalogum, præmissâ eâ meditationis, & animi ab omni passione purgati diligentia, cum, juxta mentem Antonij, jus naturale,

rale, viro orationi, & mortificationi assue-
to, ne quidem quoad remotissimos apices ig-
notum esse possit; edat, inquam, Theolo-
giam moralem, & hoc beneficio totum ge-
nus humanum, tam Doctorum, quam idio-
tarum, sibi demereatur, docendo, quid in
omni precepto, circa quod classica est utrim-
que Theologorum sententia, sit sequen-
dum, quidve fugiendum. Audeo dicere,
quod ejus Theologiæ Moralis Author in
praxi opinionum particularium aliquas ex
non tutioribus fortè electurus sit, non mi-
nus, ac plures Antiqui, quos ferè omnes,
ait Antonius pag. 245. vult pro suâ regulâ
stetisse. Immo audeo dicere, fore ut aliquas
faventes libertati, commodo, aut lucro ap-
probaturus sit, quas alij fortè censurâ ali-
quâ reprobabunt. Cur non? Non enim Au-
thor ille infallibilis est; nec plus cuilibet Tu-
tioristæ Moderno, quàm Antiquioribus
Tutionistis concessum; quorum plures opi-
niones, five tutiores probabiliores, five mi-
nus tutæ moraliter certæ, à posterioribus
Doctoribus ad limam vocatæ, censurâ ali-
quâ, aut saltem falsitate notatæ sunt. Facti-
bile igitur est, ut aliqua talis in eâ Theolo-
giâ Morali reperibilis sit.

N. 123. At in isto: Qui possibile hoc sit? Nonne
regulam generalem dedit sequendi tutius
probabilis, aut minus tutum tunc tantum,
quando est moraliter certum? Nonne testa-
tus se viam veritatis elegisse præmissâ seriâ
meditatione in lege Domini die, ac nocte?
Nonne animum ab omni passione purgavit,
implorato sæpius Dei lumine pro ignorantia
exterminandâ? Quâ ergo ratione aliquam
docuit non approbarem? Dicit, nec aliud,
me iudice, dicere potest, ejus opinionis la-
xitatem, aut falsitatem nequaquam oriri à
suâ regulâ generali, sed à malâ ejus applica-
tione: ita fit. At quomodo malè applicuit,
si oravit, si doluit, si studuit? Ergo cum to-
to hoc, adhuc homo reverâ pius, & doctus,
falli potest, nec lex Dei quoad remotissimas
à jure naturæ conclusiones semper est inve-
nibilis: ergo nulla in ejus regulâ culpa, sed
si qua est, est in Doctore: ergo nulla quo-
que in nostrâ regulâ generali, nec ulla in
Probabilistis locordia, aut nimis libertatis
amor, si aliquam aliquis eorum opinionem
non rectam docuit, nam cum quoque oras-
se, plorasse, & studuisse, piè credendum.

N. 124. Ait 4. confundi à nobis probabiliter judi-
care, & probabiliter agere, cum sint diver-
sa, & illud ad cognitionem, hoc ad actionem
spectet; ita non quia probabilis est obje-
ctum esse feram, licet in id jacere.

N. 125. Fateor ea duo esse toto cælo distincta, ut

sæpe dixi; sæpe enim una cognitio est specu-
lativa, & tunc impertinens ad praxim; ut pa-
tet exemplo allato; cognoscere enim, etsi
probabilis, quod objectum sit fera, est spe-
culari. At probet Antonius, quod certò pro-
babiliter practicè judicare, & probabiliter
agere non sint ad rem.

Ait 5. confundi etiam probabile, & pru-
dens seorsim ab opposito, cum probabili
comparativè ad oppositum; potest enim quid
esse prudens, & probabile seorsim à moti-
vis oppositis, quibus tamen consideratis non
erit tale.

Sed contra, tum quia sibi contradicit, dum
docet, illicitum sequi minus tutam proba-
biliorem, si tutior sit probabilis, & prudens
peccati periculum: vel enim minus proba-
bilis manet probabilis, & prudens, ut sup-
ponit toto capite 21. 22. 23. 24. ubi impug-
nat usum minus tutæ probabilioris, stante
tutiori probabili; vel minus probabilis, etsi
tutior, manet tantum probabilis secundum
quid? Si simpliciter manet probabilis; ergo
utraque contradictoria, etsi una magis, alia
minus probabilis sit, comparativè sumpta,
est simpliciter probabilis, & prudens. Si non
est; ergo licet sequi minus tutam probabi-
liorem, etsi tutior sit probabilis, & prudens
peccati periculum; tunc enim tutior est tan-
tum secundum quid prudens, & probabilis.
Tum quia ego ostendi, nullam prorsus esse
rationem intelligendi comparativa in sensu
contrario, non in proprio sensu, seu com-
parativo: non enim quia unus est minus do-
ctus, aut sapiens alio, ideo nec sapiens, nec
doctus; nec quia unum minus frigidum alio,
ideo non frigidum: ergo ex eo quod una
opinio sit probabilior, & prudentior, non
ideo opposita, quia minus probabilis, & mi-
nus prudens, nec probabilis, nec prudens
erit. Demum ostendi disp. 13. sect. 6. injuriam
inuri Theologis dicendo, quod probabile
pro probabiliori, & minus probabile pro non
probabili sumplerint.

Dices comparativa contraria intelligenda
contrariè, non autem comparativè; ergo
cum stemus inter opiniones oppositas, mi-
nus probabilis stat pro non probabili; & pro-
babilior stat pro probabili. Sed contra, tum
quia redit contradictio, supponendo tutio-
rem manere probabilem, stante minus tutâ
probabiliori: tum quia ab ipsis Contrariis
abstrahi potest una ratio cõmunis, & unum
participare plus, aliud minus ejusdem ra-
tionis: ex. gr. calor, & frigus contraria
sunt; & comparantur à Philosophis in ratio-
ne activi, & dicunt calorem esse magis, fri-
gus minus activum: status religiosus, & sæ-
cularis

cularis in pluribus opponuntur, quin Religionem ipsam, & comparantur quoad perfectionem, & una dicitur perfectior alia: ergo etsi opiniones plus, & minus probabiles sint inter se oppositae, ratio communis probabilitatis ab illis abstracta convenit illis, non contrarie, sed comparative, ita ut utraque sit simpliciter probabilis, etsi una plus, alia minus.

N. Ait 6. nostrum fundamentum esse sophisma equivocationibus plenum, & se magis timere libertatem, cui favet Probabilitatis laxitas, quam omnia Probabilistarum argumenta, quae sibi, sicut alijs multis, nec probabilia videntur. Concludit triplici textu: *Firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: Cognovit Dominus, qui sunt ejus; & discedat ab iniquitate omnis, qui nominat nomen Domini, Timot. 2. Beatus homo, quem tu erudieris Domine, & de lege tua docueris eum, Psalm. 93. Domine ad te confingi, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu, Psalm. 142.*

N. 130. Ut ab his textibus ordiar, rogo Antonium, an ita eos sibi appropriet, ut nemo Probabilistarum sibi proprios facere possit. Si affirmat: avertat me Deus à doctrinâ, quae sub specie Divinae legis, & amoris tantum praesidentiae tribuit proprio judicio (quod tamen in homine nulla immoderatio passio) in rebus inter Catholicos incertis. Profecto mala, quae Dei Ecclesiam evertere tentarunt, peiora longè fuere, quae sub specie sanctitatis, quam laxitatis prodierunt; peiora quae intellectum, quam quae mores occuparunt. Testes mihi ex Antiquis, sunt Manichaei, qui Deum rerum malarum creatorem negarunt, ducti, eò quia summum Bonum nequit esse creator malorum. Testes ex Modernis, tum Jansenistae, quorum doctrina specie rigoris larvata impossibilem Divinae legis observantiam affirmat: tum Molinistae, quorum doctrina sub specie sanctitatis eò usque processit, ut quodlibet licitum assereret homini obscurae fidei innixum. Quae autem scelera ex utraque doctrinâ, cum plurimarum animarum exitio prodierint, nemo est, qui non ingemiscat. Non ergo doctrina, quae maiorem sanctitatis speciem, & Divinae legis observantiam, & libertatis, rerumque temporalium contemptum praefert, ita tenenda est, ut opposita damnanda sit; praesertim si à viris Catholicis pietate, & sapientiâ clarissimis in pretio habeatur. Cautè ergo ambulandum, nec omni Spiritui credendum; quin Pontificum monitis standum, quae vetant, ne opinio inter Catholicos classica malè excipiat.

Quod si Antonius dixerit, posse quoque Probabilistis eos textus applicari; cur non melius de illis, eorumque fundamentis opinetur? Cur interrogat, quotus inter Probabilistas sit, qui certa scelera vitet? Cur ait, se magis libertatem Probabilissimi timere, quam rationes, cum ea libertas damnabilis non sit, immò ab Ecclesiâ permittatur? Cur à probabilitate laxitatem oriri autumat, cum ea quoque à Probabilioritate, & morali certitudine, immò à summo rigore oriri possit, ut constat Jansenistis, qui à nimio veri amore ducti, nullum falsum à peccato exculare somniarunt; immò cum saepe veritas logica impossibilis sit, legis Dei observantiam intulerunt impossibilem; quo nil peius, nec in Deum, quasi impossibilia juberet, & ob hæc homines damnaret; nec in homines, quasi damnarentur ob peccatum, cujus omisio, est impossibile.

Pace igitur docti, & pii Adversarii, nec non M. Luccionij in sua *Veritate Morali*, 122. Mediolani impressâ, cui benignâ interpretatione favere volo, supponendo quidquid Chari, Luccionij commatatum effudit, omnia in solum Probabilissimum laxum effusa, quod proculdubio omni conatu reprobandum est; ut nos reprobavimus, tuentes non nisi absolute, & relative ad opposita fundamenta opinionem certò probabilem licere, ubi res est de statu morali, non de physico rei: pace, inquam, & bonâ utriusque veniâ, detur meliora sententia de solidis Probabilistis. Catholici sunt, eorumque non pauci, sapientiâ, & virtute celeberrimi. Salvare volunt, & salvare ambunt. Nec certam legem, nec veritatem respuunt, qui utrique fideliter obsequuntur. At ubi Deus, post serium pro rei dignitate examen, voluit utramque incertam, illi quoque pro incertâ habent, non obligando ad illam, ac si foret certa, illam tamen consulunt; non confundentes legem cum consilio; nec incerto timore conscientiam torquentes ob eam incertam legem neglectam, ac si certa lex neglecta foret. Effugit Isaia cap. 24. est, *In doctrinis glorificavit nomen Dominum*. Glorificent Adversarii Deum in suâ doctrinâ; at rati habeant, quod Deum nos quoque in nostrâ glorificemus. Aptissimè Augustinus Epist. 117. cap. 3. de Zachario, ne excipiente, & Centurione excusante se, ne Christus D. suam ingrederetur, scripsit, quod *utrumque diverso, & quasi contraria modo Christum D. glorificabant*. Sint Anti-Probabilistae Centuriones, & utriusque legis de tutiori, aut probabiliori semper sequendo assertores: sint Probabilistae Zachari, tutiora pusilli, consulendo tanquam melius, tutiori,

tiori, & probabiliori adhaerere; negando tamen eas esse leges, contrario incedent modo; at utrique ad Deum accedenti Si hæc factis non sint, repetam quod disp. 22. n. 20. de di ex Divo Hieronymo monitum lib. 1. contra Rufinum: Contendebatur, an qui dupplicem ante Baptismum uxorem duxerat, posset sine culpa Sacris Ordinibus initiari? Affirmabat Hieronymus; negabat Rufinus, exprobrando ei laxitatem in opinando. Respondit Hieronymus: *Brevi sermone respondebo: habent libellum, quem in crimine vocant; ille respondeat, & scripto scriptis arguat. Quid auspicatus frontis, & contrailis, rugatisque naribus, concava verba trutinantur, & sanctitatem apud vulgus ignobile simulacronigore: mentitur? Hæc dicimus, non quod ipsi propo-*

Christo hæc questione teneantur, sed interrogati à Fratribus, quid nobis videretur, respondimus: nulli præjudicantes sequi, quod velit, nec alterius Decretum nostram sententiam subvertentes, neque enim ambimus Sacerdotium, qui latemus in cellulis. Hæc maximus Doctor. Adde pro coronide: Sciant quotquot solidum Probabilissimum, qualem nos defendimus, de animarum ruinâ reum autumant: sciant, inquam, quod qui damnantur, non damnantur ob incertarum, sed ob certarum legum transgressionem. Pareant Fideles certis Dei, & Ecclesiæ legibus; à quibus Probabilissimus non excusat; nulla tunc animarum perditio: multiplex verò, si ipsidem legibus certis, alia: inter classicos Doctores incertæ, tamquam certe superaddantur.

DISPUTATIO XXX.

Digressio moralis de Sacramento Pœnitentiæ, ad mentem Urbani VIII. Clementis X. & Innocentij XII.

PROOEMIUM.

SUMMARIUM.

An hodie difficultus sit absolvi, an absolventi. Et idivote facile absolvunt, ibid. Scopus Disputationis, n. 2.

- N. 1. GNORO, mi Benivole Lector, quodnam hodie difficultus sit, an absolvi, an absolvere; an esse Pœnitentem, an Confessarium. Hoc scio, quod Pœnitentem esse, necessarium est; Confessarium esse, liberum est. Cum tota tamen ea necessitate, & hæc libertate, eò calamitatis devenerum, ut quilibet, cujus tota doctrinæ suppellex, superficialis, linguâ vulgari, summa est, (quæ utinam sæpe intelligeretur) eo ausu omnia per fas, & nefas absolvit, ignoratis penitus tum multiplicitate damnatarum, tum recentium Pontificiorum Decretorum inviolabili jure, tum reservatis Sedi Apostolicæ casibus, tum, quæ sibi insit, aut non insit, absolventi facultate, tum interpretationibus, habitis inter Doctores antiquos ut satis probabilibus, hodie tamen à Pontificibus explosis. Quare ex tot moralibus opinionibus, quæ conscientiam concutunt, præcipuam circa Pœnitentiæ Sacramentum eligere decrevi, nempe, quid hodie, post
- Tom. III.

Clementis X. & Innocentij XII. Decreta possit Confessor sive secularis, sive Regularis circa seculares; & quid uterque circa Regulares. Rursus quid vi Cruciatæ, cujus privilegia aliqui tantum extollunt, ut nullo habito ad Archiepiscopos, & Episcopos respectu, quilibet Confessor se supra illos statuat, delusa omni Diocesanorum, cujus in loco, & tempore absolvunt, jurisdictione: quin post habitam evidenti Pontificum è Cathedra definitum definitione. Quia verò Clementis X. & Innocentij XII. Decreta supponunt Urbani VIII. Decretum, hoc prius ponendum.

SECTIO I.

Modernorum Pontificum Bullæ.

§. I.

Bullæ Urbani Octavi.

SUMMARIUM.

Urbani VIII. Bulla, n. 3. Ejus Bullæ scopus, n. 4. Declarat, quod Clemens VIII. reprobarit opinionem timentem satis quemlibet approbatum, ut quis vi Cruciatæ absolvatur, n. 5.

Pp

Hos